

Slotbak

Het was in mijn eerste jaar als advocaat dat ik als cliënt een vroegoude man kreeg, met een tanig en doorgroefd gezicht en diep in de kassen liggende ogen. Hij stelde zich voor als Slotbak en deelde – weinig verrassend gezien 's mans fysionomie – mee dat hij doodgraver was op het nabijgelegen kerkhof, dat ressorteerde onder het parochiebestuur Molenwijk. Er deden zich problemen voor met zijn werkgever. Vanuit een binnenzak van zijn corduroy colbert haalde hij een beduidende envelop en met zijn grote handen frunnikte hij met moeite een brief tevoorschijn die hij mij met hondengenen overhandigde.

Het parochiebestuur had klachten opgevangen van parochianen die zich hadden gestoord aan de wijze waarop Slotbak zich van zijn taken meende te moeten kwijten. Het grafdelven op zich viel binnen de marges, maar ten aanzien van het bijkomende werk, met name het onderhouden van het kerkhof, liet Slotbak het spreekwoordelijke water over Gods akker lopen. Verzakte zerken, onweloeglijke grasperkjes en zwerfvuil ontsierden de dodenakker in hoge mate.

Er dreigde ontslag. Mijn patroon, de wijze mr. G, hoorde de zaak aan en meende dat het een delicate kwestie betrof die zich het best leende voor een kerkelijke mediation avant la lettre. Ik schreef in gloedvolle bewoordingen de plaatselijke deken van het bisdom aan met het verzoek te bemiddelen in de kwestie tussen het parochiebestuur en de doodgraver.

Het clericale standpunt liet niet lang op zich wachten: via de advocaat van het bisdom werd mij een weinig herderlijk schrijven waarin Slotbak op staande voet werd ontslagen.

Daarmee werd mijn geloof in de heilzame en zalvende werking van de katholieke instituten voor altijd een geduchte slag toegebracht.

Leo van Osch

DE KRUISHEUVEL IN LITOUWEN (SIAULIAI)
TELT EEN PAAR HONDERDDUIZEND KRUIZEN